

Parlàvem amb la seua dona si ací viuen a gust...

Puix sí. Molt a gust. Allà a les 6 o 6'30 h. jo ja estic a casa i me'n vaig a buscar bolets, como eixos que veus ahí, o a parar uns cepets o agarro l'animal i vaig a treballar un rato ara que fa el dia llarg... xel, faig el que m'agrada i avant.

I tu, Eva, no t'agradaria viure al mas?

Sí, m'agradaria molt, ja m'he quedat alguna vegada al mas però... tinc d'anar a escola.

Vosté, Francisco, quin futur veu als masos?

Me pareix que cap. Els joves ja no volen viure ací. Pensen que açò està massa apartat del poble i la terra dona molt poc.

Vam eixir tots fora de casa i Ezequiel diu: "veniu i voreu quin paisatge". A uns 50 metres de casa està el barranc de La Valltorta. Vaig ficar-me damunt d'un puntal de roca, amb el buit als meus peus i observant eixe magnífic paisatge un fresc ventet amb flaire d'arbusts em pegava a la cara com si volguera reivindicar eixa veritat arquetípica: les persones som la consciència de la natura. "Joan, Joan -vaig cridar-, vine ací i voràs açò!, "ni pensar-ho -em va contestar-, si de muntar a una escaleta ja m'agarrava vertigen, imagina't si em fico ahí on estàs tu!".

Mentre Ezequiel baixava pel barranc cercant te de roca, els demés anàrem cap al mas on sa mare, molt amablement, ens va

donar uns manollets de te de roca i de polioli. De sobte, Francisco va i diu: "veus eixa herba que ara mateix estàs xafant?, eixa herba, si tens diarrea, n'agarras un grapat, te la poses a la butxaca i l'endemà sa com una

campana".

I és que, de vegades, ens falten ulls per a vore la importància de les coses més senzilles que tenim a l'abast.

... BOLETS, COM EIXOS QUE VEUS AHÍ

RAQUEL I FRANCISCO

EZEQUIEL I LA SEUA FILLA EVA

FRANCISCO ALBERT RODRIGO